Nový sériový vrah, nebo závan děsivé minulosti?

ZÁHADNÁ OBĚŤ

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

ROBERT BRYNDZA

Pátý případ Kate Marshallové

COSMOPOLIS

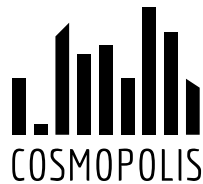
COSMOPOLIS

Robert Bryndza

ZÁHADNÁ OBĚŤ

Nový sériový vrah, nebo závan děsivé minulosti?

ZÁHADNÁ OBĚŤ

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

ROBERT BRYNDZA

Pátý případ Kate Marshallové

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

THE LOST VICTIM
Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2024
Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.
Translation © Kateřina Elisová, 2024
Cover © Petr Hůlek, 2024
© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu The Lost Victim, vydaného nakladatelstvím Raven Street Publishing v roce 2024, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Petr Hůlek, HONEWA

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024
jako svou 9754. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7548-2 (ePub)
ISBN 978-80-271-7547-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-3234-8 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Heather a Lesovi

„Jdi, kam smíš, odpočívej, kde můžeš,
věčný Londýn tě přesto bude pronásledovat."
– Thomas Moore –

PROLOG

PÁTEK, 23. PROSINCE 1988

Když Janey Macklinová spěchala temnou ulicí za nádražím King's Cross St Pancras kolem řady garáží a skladů na levé straně cesty, naproti vysoké cihlové zdi vedoucí podél vlakových kolejí, byl vzduch velmi chladný. V žaludku jí kručelo hlady. Librová a padesátipencová mince, které jí matka dala na cigarety, ji hřály v ruce. Chodník rozvibrovalo dunění nákladního vlaku projíždějícího po druhé straně.

Janey si zapnula slabou bundu, skoro stejně tenkou jako plisovaná modrá školní sukně, sklonila hlavu, aby se chránila před chladem, a přešla ulici. Prošla kolem obchodu Golden Fry. Velká výloha byla zamžená a v páře se třepotaly barvy z blikajících vánočních světýlek. Uvnitř vládl ruch a u stolu naproti výloze seděla mladá matka a podávala holčičce hranolky. Když Janey procházela kolem dveří, udeřila ji do nosu horká vůně smažených ryb. A pak zmizela a nahradil ji studený, ostrý zápach kanalizace a špíny. Pach Londýna.

Došla k zářivé pouliční lampě před trafikou pana Reynoldse. Venku stál Robert, mladý pomocník majitele trafiky Jacka, balil prázdné stojany na noviny a malý vážný hnědý pes s prošedivělými vousky, který trpělivě seděl u dveří, ho při tom hlídal. Janey

měla psy ráda, vždycky si nějakého přála, ale v bytech v paneláku, kde bydlela, nebyli dovolení. Natáhla k němu ruku, pes ji očichal a vřele olízl.

Ze dveří opatrně vyšel na chodník shrbený stařík v klobouku s úzkou krempou a dlouhém roztřepeném kožichu z jehněčiny. Pod paží nesl velkou hnědou papírovou tašku, kterou Jack dával svým zákazníkům na pornočasopisy.

„Dobrý večer, zlato."

„Dobrý večer," pozdravila Janey. Přes hnědý papír viděla jen matný obrázek blonďaté ženy s obrovskými bledými prsy.

„Pojď, Whisky." Pes se na něj podíval a zamrkal, když mu na oku přistála osamělá vířící sněhová vločka. „Vypadá to, že večer bude mrznout. Dávej na sebe pozor, zlato."

Uvnitř trafiky nebylo o moc tepleji a pach plísně a čisticích prostředků soupeřily, kdo získá nadvládu. Prošla kolem muže, který k ní stál zády a prohlížel si pornografické časopisy na horní polici. Jack se u pultu hrbil nad obrovskou účetní knihou se zkroucenými stránkami, v ruce v rukavici bez prstů svíral propisku s rozkousaným koncem a sčítal jednotlivé položky. V rohu stálo zapnuté malé elektrické topení se třemi topnými tělesy. Janey cítila na holých nohách závan tepla.

„Krabičku Lambert and Butler, prosím." Jack se na ni podíval uslzenýma, začervenalýma očima. Janey byla na svůj věk vysoká, ale štíhlá a drobná a ráda tančila. Měla plochý hrudník a ještě nedospěla do puberty, takže by jí nikdo zdaleka nehádal šestnáct, ale Jack vedl takový obchod, kde na tom nezáleželo, pokud věděl, kdo jste. Přikývl, natáhl se, z vysokého stojanu za sebou sebral

krabičku cigaret a položil ji na hromadu novin *Sunday Sport* svázaných provázkem.

„Libra čtyřicet pět." Janey mu do ušmudlané ruky v rukavici vložila librovou minci a padesátipenci.

„Mohla bych, prosím, dostat nazpátek pětipenci?" Povzdechl si, jako by se jednalo o velkou nepříjemnost. Začal se přehrabovat v otevřené pokladničce a mumlal, dokud nenašel novou, lesklou stříbrnou pětipencovou minci. Položil ji na pravé nahé ňadro modelky zdobící přední stranu *Sportu*. „Díky."

Když bude mít Janey štěstí, až se vrátí do hospody, matka jí drobné nechá, aby si mohla zahrát na stolním automatu *Space Invaders*. A často, když máma viděla, že hraje a zaměstná tím svoji mladší sestru Maxine, koupila jim sklenici coly a pytlík chipsů.

Janey si strčila krabičku cigaret do kapsy bundy. Obchod už byl prázdný a Jack ji následoval ke dveřím, kde si Robert právě bral svůj batoh. Byl o několik let starší než Janey, měl husté, mastné černé vlasy po ramena a malé hnědé oči. Janey a Robert vyšli ven, Jack za nimi zavřel a na dveřích otočil cedulku na **ZAVŘENO**. Světlo pod markýzou zhaslo a oni se ponořili do tmy. Hustě sněžilo a chlad pronikal Janey přes tenkou látku bundy na záda.

„Chceš svézt? Mám tady auto," zeptal se Robert dychtivě a ukázal na velkou bílou dodávku zaparkovanou naproti. Janey zaváhala. Neosvětlený úsek ulice s garážemi a sklady se jí teď zdál delší. Do hospody to pěšky trvalo několik minut a ona chtěla být v teple s chipsy se solí a octem a hrou *Space Invaders*. „To je v pohodě. Kam jdeš?" Když kupovala cigarety, Robert se vždycky zdál milý. Ale jeho zoufalství působilo nepříjemně.

„Do hospody U Džbánku."

„Ty jsi ochmelka?" zasmál se. Měl drobné, ostré zuby. Jako by mu ještě nevypadaly mléčné.

„Máma na ně čeká." Janey zvedla krabičku cigaret. Cítila tíhu mokrého sněhu, který jí padal na temeno. Pod límec jí zalétla osamělá vločka a zaštípala ji, jakmile se dotkla kůže mezi lopatkami.

Znovu se zasmál. „Můžu tě vysadit před hospodou? Jedu tím směrem."

Dveře trafiky se znovu otevřely a vyšel Jack se složkou pod paží. Na hlavě měl tlustou vlněnou čepici a šálu přes dlouhý ušmudlaný kabát.

„Nemáte jít domů?" zamumlal s nezapálenou cigaretou v ústech.

„Nabídl jsem tady Janey, že ji svezu, ale bojí se, že jsem cizí a divný. Ale nejsem," vysvětloval Robert.

„Je divnější než většina lidí." Jack po nich střelil vzácným úsměvem, potěšený vlastní vtipností. „Ale ne, je v pohodě."

Ve způsobu, jakým Jack pronesl *v pohodě*, zaznělo něco, co působilo jako urážka.

„Veselé Vánoce, šéfe," řekl Robert.

Jack se na něj zadíval. „Cože? Aha. Jo, tobě taky." Neurčitě jim zamával, pak se otočil a odešel. Nad ním se tyčily v oblaku vířících sněhových vloček majestátní plynové věže.

„Takže? Můžu tě svézt?" zeptal se Robert. Janey se kousla do rtu. Boty už měla promočené a třásla se zimou.

„Dobře. Děkuju."

Přešli silnici k dodávce. Na laku ležela vrstva špíny a bláta a boky pokrývala šedá zmrzlá břečka.

„Chceš si sednout dopředu, nebo dozadu?"

„Jsem dost stará na to, abych seděla vepředu."

„Je to dodávka. Vzadu sedadla nejsou… To byl vtip."

„Dopředu," řekla Janey, kterou teď už Robert rozčiloval.

Robert odemkl dveře spolujezdce a pomohl jí po malém schůdku nastoupit. Uvnitř se vznášel pach smaženého jídla a zvětralého cigaretového kouře a plastová sedadla studila. Robertovi se podařilo nastartovat až na několikátý pokus a pak musel nechat pracovat stěrače, aby odstranily nahromaděný sníh na předním okně. Janey nevěděla, jak vyplnit ticho, a byla ráda, když vyjeli na silnici. Projeli kolem bistra s fish and chips Golden Fry. Když se přiblížila světla v oknech podniku U Džbánku, nezpomalil.

„To je ta hospoda," řekla Janey.

„Nechceš si dát hranolky?"

Janey se dívala, jak míjejí houpající se nápis nad dveřmi hospody.

„Kolem těch jsme už projeli." Když se v zrcátku u dveří spolujezdce ztratila záře z hospody, Janey začala panikařit. „Máma na mě čeká."

Na konci silnice Robert prudce odbočil doleva, téměř nezpomalil, a pak už se ocitli v opuštěné oblasti a řítili se ke kanálu a obří plynárně.

Janey se pokusila otevřít dveře, ale klika se jen bezvýsledně hýbala sem a tam.

„Pusť mě ven. Prosím."

Robert zapnul rádio, ze kterého zahřímala písnička *I Wish It Could Be Christmas Every Day*.

„Co myslíš? Přidal jsem přenosné reproduktory! Nezní to úžasně?" křičel, aby ho bylo přes hudbu slyšet.

Janey se chtěla vrátit do vytopené hospody k mámě a sestře, i kdyby měla strávit večer o hladu, nudit se a oblečení by jí mělo páchnout kouřem. Natáhla se k zámku dveří a snažila se ho vytáhnout, ale Robert zabrzdil. Janey nebyla připoutaná, takže ji prudké zastavení odhodilo na čelní sklo.

„Proč se snažíš dostat ven?" zakřičel Robert. V obličeji zrudl a tvářil se rozzlobeně. „Chystám se tě vzít na hranolky. Jsem milý!"

Zapnul výstražná světla. Janey, v šoku ze silného nárazu do okna, teď ležela v prostoru pro nohy u sedadla spolujezdce. Na spánku cítila pulzující bolest. Položila si ruku na spánek, a když ji odtáhla, měla na ní krev.

„Do prdele. Pořezala ses." Začaly hrát úvodní tóny *Merry Christmas Everybody*. Robert ztlumil hlasitost a předklonil se. Janey sebou trhla, když jí pomohl zpátky na sedadlo spolujezdce. Přetáhl přes ni bezpečnostní pás a s cvaknutím ho zapnul.

„Prosím. Pusť mě ven." Držela se za spánek. Rána poměrně dost krvácela. Robert otevřel přihrádku na rukavice. Byla plná starých obalů od brambůrků a papírů a taky v ní ležel červený šátek. „Ten je můj?"

„Jo." Usmál se a podal jí ho. Na okraji tenké látky byl malý štítek s vytištěným křestním jménem.

„Proč máš můj šátek?" Přiložila si ho na krvácející ránu.

„Upadl ti před pár týdny, když jsi přišla do trafiky."

„Proč jsi mi ho nevrátil?"

Do ticha hlasitě tikal zvuk blikajících výstražných světel. Stáli u kanálu a přímo před sebou měli plynárnu. Kulaté věže zastínily světlo, takže se všechno černě lesklo jako dehet.

„Líbíš se mi, Janey. Myslel jsem, že se ti taky líbím?“

Janey slyšela, jak jí v hrudníku buší srdce. Byla zmatená. Robert vypadal ublíženě. „Líbíš se mi.“

„Musíš mít hlad. Proč mi nedovolíš, abych tě vzal na hranolky?“ Janey si sundala šátek z hlavy. Krvácení se trochu zmírnilo, ale ve spánku jí stále pulzovalo. Podívala se na zámek pod okénkem v rámu dveří. Kdyby ho rychle vytáhla, mohla by dveře otevřít a utéct? Robert rozsvítil mlhovky a osvětlil tak hradbu sněhových vloček, které začaly vířit přes cestu podél kanálu.

„Proč nezajdeme do Golden Fry?“ Janey věděla, že kdyby se vrátili, mohla by utéct. Hospoda U Džbánku nebyla daleko.

Zasmál se. „Když to udělám, tak utečeš, co? Jsi drzá jak opice.“

„Ne,“ protestovala tichým hlasem. Už se opravdu hodně bála.

„Bistro kousek od místa, kde bydlím, je mnohem lepší než Golden Fry. Až jejich hranolky ochutnáš, budeš souhlasit. Dělají nejlepší v Londýně.“

Když se Janey odvážila podívat na Roberta, jeho tvář se změnila. Vypadal jako hladový vlk. Jeho hnědé oči hořely v záři reflektorů a drobné zuby ostré jako břitvy se leskly. Sníh teď padal hustě a rychle a zakrýval okna bílou peřinou.

„Podívej se na to,“ pokračoval Robert. „Mráz nám dopřál trochu soukromí.“